70ste Jaargang — Nr 23

Zaterdag 7 Juni 1924

BUREEL EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemen het nummer.
Postcheks rekening nr 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN:
Voor de aankondigingen buiten de provinciën Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL ; 8, Place de la Bourse PARIJS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 7 JUNI 1924.

Zalig Pinksterfeest.

Wanneer de natuur zich tooit met haar prachtgewaad, wanneer bonte bloemen en frisch-jeugdig groen het hart der menschen verblijden, wanneer de gevleugelde zangers in veld en bosch hun heerlijkste liederen doen weerklinken, dan viert ook de katholieke wereld een harer schoonste feesten, namelijk de verjaardag harer moeder de H. Kerk.

Ieder Katholiek, wiens hart niet versteend is in het eentoonig drijven van het dagelijksche leven en die zich nog verheugen kan, als een kind op de verjaardag zijner moeder, voelt op den dag van Pinksteren zijn hart van Christen sneller kloppen. Het is alsof heden de H. Geest weer in vurige tongen nederdaalt. Gelijk een kind deelneemt aan de vreugde maar ook aan de smart der moeder, zoo nemen wij kinderen der Katholieke Kerk deel aan haar vreugde in haar rouw te meer daar wij allen lidmaten zijn dier Kerk wier hoop Christus is.

***

Sedert het ontstaan der Christengemeente op den eersten Sinxendag toen na de preek der door den H. Geest verlichte apostelen zich duizenden lieten doopen, is de geschiedenis der Kerk een voortdurende triomftocht, maar ook een aanhoudende lijdensweg geweest.

En ook heden nog zien wij de vijanden dier kerk het hoofd verheffen.

Niet met zichtbare wapens of openlijk misschien, bestrijden de handlangers van den boozen, de vrijmetselaars en Godslasteraars, liberalen en socialisten de Kerk want de ervaring heeft de vervolgers geleerd, dat dit niet de ware weg is, maar in 't donker en in 't geheim werken de onderaardsche machten om den invloed der Kerk op alle gebied uit Kerk, school en huis, uit staat en gemeente te verwijderen en die strijd is en blijft ondanks alle politieke leuze vooral een strijd tegen de Kerk en het Christendom.

Doch steeds waakt Hij, die op het meer van Genesareth aan storm en golven stilte gebood. Wij hebben Zijn woord dat Hij met Zijn Kerk zal zijn tot aan het einde der eeuwen en wat God beloofd heeft dat volbrengt Hij.

***

Laten wij Katholieken hoe slecht de toestand ons ook moge toeschijnen, den moed niet zinken, maar als de apostelen bezield door den H. Geest, met vertrouwen en vuriger dan ooit voortstrijden voor het goede voor de ware belangens, zoowel geestelijke als tijdelijke, van ons volk. De Kerk heeft tot heden alle vervolgingen glansrijk doorstaan, ook uit den strijd van heden zal hij zegevierend te voorschijn treden. Laat ons dit vertrouwen in God en Zijne H. Kerk op den dag van heden als verjaardags geschenk aan de voeten onze H. Moeder neerleggen.

o Geest van Licht, die uit den Hemel
Op arme visschers zijt gedaald ;
o Sterktegeest, die zwakke mannen
Tot kloeke helden hebt gestaald ;
o Liefdegeest, die hen, vol iever
Gedreven hebt de wereld rond
En, door hun woord, des Heilands leering
Aan alle volken hebt verkond !

o Heil'ge Geest die, door alle eeuwen
De Kerke Gods hebt bijgestaan ;
Die 't Schipke, doorbrend op de golven
Bestuurd en nimmer aat vergaan ;
Die, hoe de razernij der boozen
Het Rijk des Hemels ook bevecht,
In alle stormen en gevaren
Den standaard van het Kruis houdt recht !

o Heer, geef Liefde, Licht en Sterkte
Aan 't volk dat, wars van zielenroof,
Tot heden volgde 't spoor der Vaad'ren
En trouw bewaarde zijn geloof ;
Opdat, bij 't dreigen der gevaren,
Het kloek en moedig houde stand
En redden moge uit Satans klauwen,
De kind'ren van het Vaderland !

ZIJN HART.

Ziedaar dat Hart, dat de menschen zoo zeer heeft bemind !...

Zoo zeer, — tot de dood toe, en welke dood...

Kruis, wonden, doornen, nagelen, bloed, vragen, neen ze roepen :

— Wat kon Ik nog meer doen ? nog meer geven ? nog meer lijden ?

***

Is die taal niet te hoog voor den grooten hoop ?

Daar zijn er die bij den eersten regel van dit artikel reeds zijn overgesprongen naar het volgende, of daar « niks interessanter » zou staan.

Schreef de titel : **De kunst om lang te leven**, iedereen las tot het einde toe. Maar is er een langer leven dan het andere ?

Schreef de titel : **Een oom uit Amerika**, dan geliezen. En nochtans, is er iemand die zooveel gedaan en gegeven heeft als Hij ? En van zoo gauw men Zijn naam maar vernoedt, schuift men voort. Vooruit ! dat's ne preek, en oen Heer, al die brave zielen hebben al zooveel preeken vergeten...

Schreef de titel : **Van een groot menschenvriend**, eikeen las, benieuwd naar zijn naam en daden. En was er in heel de geschiedenis een grooter menschenvriend dan Hij ?...

En als de grootende groote hoop nog eens iets wil lezen of hooren over Hem, wat zullen ze dan wel **doen** voor Hem ?

Wat ze zullen doen ?... Dat ze tot hiertoe gedaan hebben, niets !

Ze zijn gezond, ziet ge, en hun kinderen ook ; ze hebben eten en kleeren ; ze winnen goed hun brood ze hebben hun plezier, hij tijd en zoend, veel dikwijler dan hun vader en moeder in den goeden, ouden tijd. Wien zouden ze dan nog vandoen hebben, ik vraag het u ?...

Dat ne gebuur die met ziekte of tegenslag zit, den grooten Meester, den grooten Dokter weet vonden tot daar. In den noot kent men zijne Vrienden, he ?... Maar als ge niets te kort heet en er goed voor zit...

***

En in Juni is Zijn Hart in steen of print versiert en verheerlijkt, zonder dat zij er aan denken ook, een bloem of een lichtje te zetten. Ze hebben immers niets te kort !

Jum zal zingen en bidden en feestvieren voor Hem, en zij, ze zullen uit de lucht vallen, en vragen wat er allemaal te doen is ?...

En Hij, Hij staat daar, en wijst met zijn beide handen aan :

Ziedaar dat Hart dat de menschen zoo zeer heeft bemind.

Ofwel staat Hij met zijn armen open en smeekt wat Hij al 20 eeuwen smeekt : Komt allen tot Mij !

Want mijn grootheid is zoo groot en het getal van hen die mij verstaan, is zoo klein.

Ja Hij heeft veel liefde, veel vriendschap te kort.

Over bestuurlijke schelding

M. Van Caeneghem geeft eene logenstraffing aan de Frouters.

Enkele Limburgsche bladen deelen de volgende nota mee :

« Op den gouwdag der V. O. Ssen te Beeringen, over een drietal weken, voerde M. Van Caeneghem, volksvertegenwoordiger, het woord en overhandigde de vlag aan de Oud-Strijders dier gemeente. In het Vlaamsch nationalistisch dagblad « De Schelde » (dat zich thans als officieel orgaan der frontpartij betitelt) verscheen daarop een uitvoerig verslag, waarin in vette letters gedrukt werd, dat M. Van Caeneghem zich zou uitgesproken hebben voor « Bestuurlijke scheiding » in ons land.

» Dit bericht werd met gretigheid door alle Franskiljonsche gazetten in het land overgenomen, als wilde men onze katholieke volsvertegenwoordigers met dat modder bevuilen.

» Wij zijn thans gelukkig te kunnen mededeelen dat M. Van Caeneghem aan al zijn collegas van Kamer en Senaat heeft verklaard dat hij nooit die woorden te Beeringen heeft uitgesproken.

» Dat nieuws zal veel misverstand en verdachtmaking uit den weg ruimen. »

Wij nemen met genoegen dit bericht over en betreuren enkel dat de achtbare volksvertegenwoordiger dit misverstand zoo lang heeft laten voortduren, zoo als wij ook betreuren dat hij het woord is gaan voeren in een midden, waar de katholieke Staatspartij onophoudelijk wordt aangerand.

Onderzoek van de huurakten.

Bij toepassing van artikel 86 der geordende wetten betreffende de belastingen op de inkomsten, wordt de regeering gemachtigd, elk jaar op bepaalde tijden te doen overgaan tot het onderzoek van de huurakten. Bij koninklijk besluit is nu vastgesteld dat dit onderzoek voor de eerste maal in den loop van dit jaar zal plaats hebben.

In de gemeenten met minstens 5000 inwoners, zal in elk betrokken huis of ander gebouw een, en uitgezonderlijk verschillende met hen uit bestuur gevoerd model overeenkomende uitnodiging van onderzoek der huurakten uitgegeven worden. Zij die het gebouw betrekken, of zij er eigenaar van zijn of huurder van zijn, dienen het bulletijn, na aanduiding der gevraagde inlichtingen, binnen de achtdagen terug over te leggen.

De eigenaars die een deel van hun gebouw verhuren, doen uitzonderlijk kennen : a) Het tot hun eigen gebruik voorbehouden deel, b) Het of de verschillende verhuurde deelen en c) Den door elken huurder betaalden huurprijs.

De huurders die een gebouw heelemaal betrekken en diegenen die een deel van een gebouw betrekken dat zij rechtstreeks huren van den niet onder hetzelfde dak wonenden eigenaar of hoofdhuurder, geven het bedrag aan van den door elk hunner betaalden werkelijken huurprijs.

De hoofdhuurders die een gebouw geheel of ten deele in onderhuur afstaan vermelden : a) Den aan den eigenaar betaalden huurprijs, en, desgevallende, b) Het tot hun eigen gebruik aangewend deel ; c) Elk der in onderhuur afgestane deelen ; d) Den werkelijken huurpijs welke hun door elk der onderhuurders betaald wordt. Zij duiden gebeurlijk aan of het gebouw of de vertrekken gemeubeld verhuurd worden.

In de gemeenten met minder dan 5000 inwoners, worden de bulletijns van onderzoek der huurakten rechtstreeks aan de eigenaars van die goederen of aan hunne gemachtigden uitgereikt, indien zij de gemeente bewonen waar de goederen gelegen zijn ; in tegenovergesteld geval worden zij door den onderzoeker van het kadaster van het gebied of door den ontvanger der belastingen toegezonden hetzij per post, hetzij door bemiddeling van den burgemeester van de verblijfplaats der belanghebbenden.

Deze laatsten vermelden op die bulletijns de eigendommen welke zij verhuren en het werkelijk bedrag van de huur of pacht dat zij daarvan optrekken ; die eigendommen worden zooveel mogelijk per huurder gegroepeerd. Desnoods zijn de huurders gehouden, elk wat hem betreft, bovenbedoelde inlichtingen te verstrekken.

De bulletijns uitgerikt aan de eigenaars, gevolmachtigden of huurders die de gemeente bewonen, worden binnen de acht dagen aan huis opgemaakt ; degene welke toegezonden werden aan eigenaars die buiten de gemeente wonen, worden binnen denzelfden termijn, behoodijk ingevuld naar den afzender teruggestuurd.

De belanghebbenden 't zij eigenaars, bezitters, erfpachters, opstalhouders of huurders van onroerende goederen of van deelen daarvan, die nalaten of weigeren, hetzij de inlichtingen te verstrekken welke hun gevraagd worden om de werkelijke opbrengst te bepalen van gemelde goederen, hetzij de stukken mede te deelen welke noodig zijn tot het nazien van hunne aangifte, zijn stafbaar met eene boete van 100 tot 1000 f.

Gemengde berichten

LEENING der VERWOESTE GEWESTEN 1 p. c. 1923.

Trekking van 31 Mei 1924.

S. 80578 n. 19	wint	fr.	250,000
S. 15898 n. 2		fr.	100,000
S. 13711 n. 12		fr.	50,000
S. 15839 n. 10		fr.	50,000
S. 13711 n. 10		fr.	50,000

Met uitzondering der hierboven aangehaalde nummers zijn de hierboven aangehaalde series 21717 en 128282 onbetaalbaar met 250 fr.

Slagen aan een magistraat.
Een gewezen burgemeester veroordeeld.

De gewezen socialistische burgemeester van Monceau sur Sambre, M. Amour Colin was over eenigen tijd vervolgd geworden voor ontvreemdingen van materialen. Het proces liep af met eene vrijspraak. De gewezen burgemeester was daarmee niet tevreden en koesterde wraakplannen tegen den onderzoeksrechter M. Hubert, van Charleroi, die het geding tegen hem had geleid. Over drie weken ontmoette Colin den magistraat te Marchienne, beleedigde hem en bracht hem slagen toe. Er werd tegen Colin een proces ingespannen en dit werd Zaterdag voor de rechtbank van Charleroi opgeroepen. M. Mahaux, procureur des Konings, hield een zeer steng rekwisitorium. Colin werd veroordeeld tot 15 maanden gevang en 900 fr. boet met onmiddellijke aanhouding.

HET PROCES DER BELGISCHE WEGGEVOERDEN tegen DUITSCHLAND.

De rechtbank onbevoegd.

Het gemengd Duitsch-Belgisch scheidsgerecht te Genève (Zwitserland) onder voorzitterschap van M. Mariaud zetelend, heeft zich bezig gehouden met den eisch, gesteld door een zeker getal opgeeischten en weduwen van weggevoerden die deel uitmaken eener vereeniging welke meer dan 80.000 leden telt.

De schending vastgesteld van het volkenrecht en der konventies van den Haag, door Duitschland, verklaart dat de gemengde rechtbank zich evenwel onbevoegd om uitspraak te doen in zake de vergoedingen geeischt door de weggevoerden voor de looten die hun door Duitschland niet uitbetaald werden, en voor de slechte behandelingen welke zij te verduren hadden.

De weggevoerden steunden hun eisch op een werkkontrakt, welk de Duitsche Staat hen zou gedwongen hebben met hem aan te gaan.

De rechtbank zet uiteen dat zij, hoewel inzake kontrakten bevoegd zijnde, in dit geval alle bevoegdheid ontnomen wordt door het Versaillestraktaat, welk uitsluitend de regeeringen en de Herstelkommissie gelast met te voorzien in de vergoeding der weggevoerden.

De Huishuurwet.

Minister Masson heeft zich uitgesproken ten voordele der verlenging voor een jaar van de huishuurwet.

Ziehier de voordeelen toegekend aan de eigenaars : eene nieuwe verhooging der huishuur van 25 t.h. De woningen in groote steden waarvan de huurprijs in 1914 de 3.800 niet overtrof, zouden van die wet niet kunnen gebruik maken. Heden zijn het maar deze van 5.000 fr. die uitgesloten zijn.

Dat is het oordeel van M. Masson. De Kamer zal nu beslissen.

De huishuurwet en de talrijke gezinnen.

M. Jacholen, de katholieke minister van arbeid, verdedigde verleden week in de Kamer, op krachtdadige wijze de rechten der talrijke gezinnen, die met den hindigen woningnood in een benarden toestand verkeeren. Welke oplossing men ook geve aan de lastige kwestie der aanstaande huishuurwet, de belangen der kroostrijke families moeten en zullen gevrijwaard blijven. Goddank, zij staan thans onder een vaste hoede ; en een christene huisvader, die zijne plichten eerlijk vervult, heeft ook zijne rechten die zullen gemandhaafd worden.

Vogelvangst.

Weet men dat gedurende de verbermaanden in België de vogelvangst door 5000 personen beoefend wordt ?

5500 personen krijgen dit jaar de toelating, mits een kleen takegeld, dit zonderlinge sport toe te passen ! Indien zij gemiddeld elk slechts 200 vogeltjes vangen maakt dat meer dan een miljoen kleine zangers, die aan de natuur ontrokken worden, daar waar de landbouwers hun hulp volstrekt noodig hebben bij de rupsenvernietiging.

In welke mate werden de treintarieven verhoogd ?

Hier volgt, volgens officieele gegevens, het t.h. der verhoogingen op de prijzen van 1914, thans van kracht voor al de reeksen reiskaarten ; voor de eerste acht reeksen werd de berekening gedaan op de prijzen voor een afstand van 50 kilometer.

1. Gewone reiskaarten, 1e klas, 240 t.h. ; 2. gewone reiskaarten, 2e klas, 244 t.h. ; 3. gewone reiskaarten, 3e klas, 231 t.h. ; 4. reiskaarten heen en terug, 1e klas, 321 t.h. ; 5. reiskaarten heen en terug, 2e klas, 323 t.h. ; 6. reiskaarten heen en terug, 3e klas, 317 t.h. ; 7. schoolabonnementen, 217 t.h. ; 8. abonnementen voor werklieden, 251 t.h. ; 9. algemeene abonnementen voor één jaar, 1e klas, 256 t.h. ; 10. algemeene abonnementen voor één jaar, 2e klas, 257 t.h. ; 11. algemeene abonnementen voor één jaar, 3e klas, 257 t.h.

De Suikerkoning.

Hij heet Manuel de Santa Maria en verblijft tegenwoordig te Parijs. Maar hij is Chilaan van geboorte, natuurlijk multimiljonnair, 80 jaar oud en op den hoop toe... ziek. Er wordt venter ook al beweerd, dat hij lijdt aan de... zakenziekte. Hij beheerscht de markt der suiker en der koffie ; London en Parijs hangen af van zijn willekeur ; hij doet de prijzen stijgen of dalen naar believen. En de drift der zaken maakt van dezen meester, een ongelukkige. Andere uriften heeft hij niet meer te voeden. In een bed kan hij niet slapen, maar een borstziekenhuis hem kwelt en geen genezen voor een fortuin hem helpen kan. Hij slaapt en doezelt in een zetel. De man is liefhebber van sigaren, maar mag niet snoeren ; hij is liefhebber van een lekker kopje koffie, maar mag er geen drinken ; hij wreekt zich met de koffie dubbel en dik te doen betalen door hen die er wel mogen drinken.

Hij bewoont een hoogverdiep schoon appartement, avenue Pierre de Serbie, te Parijs. Een der slaapkamers, waar hij hoofdsakelijk is uit nieuwsgierigheid, versierd met wolken paneeren waar de geschiedenis der goden en godinnen van den Olymptus op afgebeeld staat. Gewoonlijk brengt hij een Winter door te Nizza met zijne vrouw, eene Fransche, die alleen hem mag verzorgen als hij door een kwaal overvallen wordt. Dezen Winter noodzaks heeft hij Parijs nog niet verlaten ; hij heeft te veel werk, zijn zaken houden hem in beslag.

Is deze Manuel de Santa Maria suikerkoning, aan wien de heer der Chilaansche stad Santiago geschenkt, en die nog altijd maar meer tijdelijken smakt alsof hij vreeste te kort te komen geen arme dompelaar op ...heeft wordt ?

De hervorming van den kalender.

De kommissie tot hervorming van de kalender ingesteld door den Volkenbond en voorgezeten door prof. Van Dyssinga heeft te Parijs vergaderd.

Aangezien een zoo ernstig antwoorden nog niet was in aangekomen heeft zij zich moeten bepalen tot een gedachtenwisseling over een zekere hervorming, nopens de stabilisatie van den datum voor Paschen.

Zij zal afgaan van den wensch om het minstens sterk zoveel mogelijk te verbeteren de voorgestelde wijzigingen stipt te beperken. De voormaalige godsdienstige

---

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 26 —

HET GEHEIM

VAN DEN

COMMISSARIS van POLITIE

Zij klopte hard aan de deur en stak, zonder antwoord af te wachten, haar hoofd naar binnen met de aankondiging :

— Juffrouw Stanley ! kom eens even hier, ik moet u spreken.

— Juffrouw Stanley ! Wij hebben haar dacht Brusel zegepralend bij zich zelf.

XXI

De deur werd geopend en dezelfde haveloos gekleede vrouw met het bleeke, uitgeteerde gelaat, die Sint-Alba's woning in de Fieldstraat had opgezocht, verscheen op den drempel.

Op het zien van den langen, vreemden man, scheen de bewoonster van de kamer te verschrikken en een oogenblik was zij van plan terug te treden om de deur te sluiten, maar de driftige huisvrouw voorkwam haar.

— Neen, neen ! Dat gaat zoo maar niet ! riep zij op nijdigen toon. Deze heer wil de kamer zien.

— Maar juffrouw Kelly..., begon de arme vrouw smeekend.

— Schei maar uit met uw juffrouw Kelly ! antwoordde de andere woedend. Daar heb ik genoeg van. Deze heer wil de kamer zien en ik zal ze hem laten zien, begrepen ? Ik zal toch met mijn eigen goed wel mogen doen, wat ik verkies ! Wilt gij vrij zijn op uwe kamer, betaalt dan de huur, maar zoolang gij mij niet betaalt, is de kamer van mij en hebt gij er niets over te zeggen. Als gij dat maar begrijpt !

— Maar ik wil niets liever doen, dan u betalen, hernam de huurster op denzelfden onderdanigen toon. Gij zult geen cent aan mij te kort komen, dat verzeker ik u. Geef mij alleen nog wat tijd, heb nog een weinig geduld.

— Geduld ? herhaalde de helleveeg. Geduld ? Een schoone grap ! Alsof ik nog geen geduld genoeg had gehad ! En waar moet ik dan van leven met de kinderen ? Mijn man heeft van week geen cent verdiend. Geduld ! Denkt gij soms dat de huisbaas en de ontvanger van de belastingen met mij geduld hebben, als ik hun niet betalen kan ? En heb ik geen geduld met u gehad, omdat gij bij hoog en laag zwoert, dat ik vandaag het geld zonder tout zou krijgen ? Waar is het nu ?

— Ik ben zelf zoo vreeselijk teleurgesteld, geloof mij juffrouw ! Ik meende er zoo zeker op te kunnen rekenen, het is waarlijk mijne schuld niet ; ik heb gedaan wat ik kon.

— O jawel ! Het oude liedje — zoo vreeselijk teleurgesteld ? Och, och ! Ja, dat kennen wij hoor ! Gij denkt zeker, dat ik mij nog langer door uwe schoone praatjes voor den gek zal laten houden. Maar dat is mis. Deze mijnheer denkt er over, de kamer te huren en als zij mijnheer aanstaat, dan verhuur ik de kamer en dan kunt gij optrekken. Verstaan ?

Brusel achtte het oogenblik niet ongeschikt om tusschenbeide te treden.

— Het doet mij inderdaad leed, zegde hij, met eenen kleine buiging tot juffrouw Stanley, dat ik u overlast heb veroorzaakt. Ik vraag er u verschooning voor.

Op het vernemen van den beleefden, welwillenden toon, die de behoeftige vrouw ongetwijfeld sedert jaren ontwend was, en die haar wellicht aan betere dagen herinnerde, kleurde een vluchtig rood haar gelaat, maar zij antwoordde met geen enkel woord.

Het deed den goedhartigen detective van harte leed, dat hij de vrouw willens en opzettelijk het onaangename tooneel op den hals gehaald had. Het was duidelijk genoeg, dat zij in de diepste armoede verkeerde en zich daarenboven in de macht van een inhalige, schraapzuchtige heks bevond, maar aan den anderen kant kon hij niet nalaten zichzelven geluk te wenschen, dat de omstandigheden zijne plannen zoo zeer bevorderden.

Juffrouw Kelly scheen intusschen geen plan te hebben haar slachtoffer te sparen.

— Gij behoeft zooveel omwegen niet te maken, hernam zij tot Brusel. Gaat maar gerust binnen ; het ziet er wel met netjes uit, dat spreekt, maar als gij het huurt zal ik alles weer behoorlijk in orde maken.

Om een einde te maken aan de bezwaren van haren bezoeker die nog steeds bleef aarzelen, schoof zij juffrouw Stanley vrij onzacht op zij en drong de kamer binnen. Brusel kon niet anders doen dan haar volgen.

— Ik zal u niet lang ophouden, juffrouw, sprak hij verontschuldigend. Het spijt mij waarlijk zeer... 't is maar om even rond te zien.

In strijd met deze leste verklaring en zijn gewone beleefdheid tegenover dames, bleef dit even rondkijken zoo lang duren, dat het veel van een volledig onderzoek begon te krijgen. Hij had spoedig genoeg gezien, dat de kamer even karig en slecht gemeubeld was als al de andere vertrekken in het huis. Den naam van kamer mocht deze afgesloten zolderruimte inderdaad niet dragen, het was niet veel meer dan een hol, waarin de bewoonster niet alleen sliep, maar ook haar eten gereed maakte en werkte.

Haar werk scheen hoofdzakelijk in het maken van kunstbloemen te bestaan, waarvoor de noodige bestandeelen en werktuigen over de tafel en op de vloer verspreid lagen. Eene korst oudbaken brood en een schier onzichtbaar stukje kaas, hetwelk de detective in den hoek van eene kast zag liggen, hadden blijkbaar deel uitgemaakt van de sobere maaltijd die de arme vrouw genuttigd had. Maar er was iets anders dan deze duidelijke bewijzen der diepste armoede, waarnaar de detective zocht en tot zijne innige blijdschap weldra ook vond. Op een klein afzonderlijk tafeltje bij het venster geheel besiekt met allerlei naaigereedschap, stukjes katoen, garen, band en dergelijke zaken stond een klein fleschje met inkt, in gezelschap van een versleten pen en een paar bladen postpapier. Juffrouw Stanley scheen dus briefwisseling te voeren en was er, wat meer zegt, niet lang geleden mede bezig gwest ; er lag een brief, voorzien van omslag, adres en postzegel geheel ter verzending gereed.

Onder voorwendsel van te ondezoeken of het raam een vrij uitzicht verleende, dwaalde Brusel om het tafeltje heen. Zijn geheele manier van doen was zoo natuurlijk, dat noch juffrouw Kelly noch, hare ongelukkige huurster de minste achterdocht opvatten.

Zijn verblijf bij het raam duurde nauwelijks eenige seconden, maar de scherpe oogen van den detective hadden tijd genoeg gehad om het adres van den brief te lezen.

Het was met eene duidelijke vrouwenhand geschreven en luidde :

Aan Jacob Stanley,
Harer Majesteits Strafgevangenis
Te Dartmoor.

Brusel voelde een oogenblik den lust bij zich opkomen, zacht voor zich heen te fluiten, zijne gewone manier van doen om zich lucht te verschaffen, wanneer hij bijzonder verbaasd was, maar hij bedwong zich gelukkig in tijds.

— Zou deze kamer u beter bevallen mijnheer ? vroeg juffrouw Kelly eindelijk.

Brusel keerde zich om en vertoonde weder hetzelfde eenvoudige, goedhartige gelaat, dat hij zoo uitstekend wist aan te nemen en waarbij zijn dikke rossige bakkebaarden en lange neus zoo goed schenen te passen.

— Uitmuntend, juffrouw, gaf hij ten antwoord. Ja, ja. Deze kamer is juist wat ik hebben wou, ruim en luchtig ! Maar voor geen geld ter wereld zou ik deze juffrouw er van willen berooven. Mijn beide neven zouden de eersten wezen om het mij kwalijk te nemen dat is zeker ! Ik zie juffrouw ! vervolgde hij, zich tot de armoedige huurster keerende, dat gij kunstbloemen verveerdigt — een schoon vak ! Ik ben er ook een tijd lang in betrokken geweest als reiziger voor eene firma. Zou het niet te onbescheiden zijn om te vragen voor welk huis gij werkt ?

De arme vrouw bloosde opnieuw en stamelde den naam van een bekenden winkel in het midden der stad, niet ver van de St-Pauluskerk gelegen.

— Ha zoo ! Ja die ken ik heel goed, hernam de detective. Heel nette firma, zeker !. Ik was zoo vrij het te vragen, ziet gij, omdat ik u — als zelf met het vak bekend zijnde — wellicht van dienst zou kunnen zijn... Er zijn winkels, die veel meer betalen, als zij er zeker van zijn goed werk te krijgen.

De vrouw geraakte bijkans in groote verlegenheid.

— Ik... ik kan moeilijk veel werk aannemen, antwoordde zij zenuwachtig en gejaagd, ik werk zeer ongeregeld... Het is... het is niet zoo zeer voor mijn levensonderhoud, dat ik dit werk doe.

— Neem dan wat ik u bidden mag, mijn onbescheiden vraag niet kwalijk, ik deed ze met eene goede bedoeling ! laat mij u nogmaals verschooning vragen voor den last dien ik u veroorzaakt heb.

Hoe vindt gij de kamer, mijnheer ? herhaalde thans juffrouw Kelly, die de flauwe praatjes, zoals zij ze bij zichzelf noemde, van haar bezoeker tegenover de halatige huurster, met niet weinig nijdigheid aangehoord. Denkt gij er over, om deze er bij te huren ?

— Hoor eens, juffrouw, hernam Brusel, ik zal nog vanmaag aan de beide jongelingen schrijven als ik eerst uw prijs en voorwaarden gehoord heb, want daarover heb ik nog in het geheel niet gesproken ! Intusschen dat kunnen wij beneden doen. Ik geloof, dat het beter is, deze juffrouw nu niet meer lastig te vallen. Als ik er wat aan doen kan, ging hij tot juffrouw Stanley gewend voort, dan zal ik u in het rustig bezit van uwe kamer laten dan kunt gij van verzekerd zijn !

Haar met eene beleefde buiging goeden dag zeggende, verliet Brusel het zolderkamerke achter juffrouw Kelly die hem weer naar de benedenverdieping voerde. In de te huur staande kamer op de eerste verdieping gekomen, wendde de detective zich op eens tot de huisjuffrouw.

— 't Is zonderling ! zegde hij, 't Is zonderling ! maar wilt gij geloven, juffrouw, het komt mij voor dat ik die bovenhuurster van u vroeger ergens anders heb gezien ? Wie is zij toch ?

— Ik weet zoo goed als niets van haar ! antwoordde de juffrouw. Zij woont eerst sedert eenige maanden bij mij. Toen zij voor het eerst hier kwam, scheen zij goed bij kas te zijn en huurde de twee kamers beneden ; en of zij goed leefde ! God weet, waar zij het geld vandaan haalde zij had er altijd in overvloed, maar jawel, op eens was het mis hoor ! Zij kon de huur niet meer betalen, en het is waarachtig uit kriskraal, dat ik haar daarboven laat wonen, mijnheer, ik krijg er niets voor ! Dat doe ik eenmaal dat zij doet, brengt haar natuurlijk zooveel op, dat zij er wat eten kan van koopen. Maar anders heeft zij mij noch een woord gezegd en wat ik u vertel is letterlijk ook alles, wat ik van het menschje weet.

— Hm ! hervatte Brusel die met aandacht had geluisterd, 't is toch wonderlijk, dat haar gezicht mij dadelijk bekend voorkwam. Maar ik kan mij vergissen, gij moet er haar maar niets van zeggen. Maar ik mag toch even over andere zaken ! vervolgde de detective, die zooveel had uitgeoefend als hij met mogelijkheid verwachten kon en nu niets liever verlangde dan weg te komen. Ik neem mij bestaat over dit anker boven. Uwe huurster daar, is zeer arm ; zij heeft u wel niet betaald maar zij zoud mij toch eerlijk voor en daar moet ik medelijden mee hebben. Ik zal aan de ouders schrijven, dat zij zich eerst om zoart met dat achterkamertje in orden bezorgen. Zij zullen het doen als ik zeg waarom het is en zij zullen dan zoeker ook nog wat geduld hebben met het arme schepsel en te niet zoo erg op staat zetten met waar.

Het was den schijnheiligen huichelaar niet niet zoo zeer te doen, om juffrouw Kelly medelijden met hare ongelukkige huurster in te boezemen, maar hij hechtte er veel waarde aan dat hij zijne woonplaats kende en vreesde zeer, dat zij eenmaal door deze inhalige heks op straat gezet, voor goed zou verdwijnen of althans slechts met groote moeite zou terug te vinden zijn op een oogenblik dat hij haar het meeste noodig had.

— Geduld hebben, mijnheer ! hernam de vinnige huisvrouw. Mij dunkt, dat ik dat nog al een beetje gehad heb. Dat heb ik straks al tegen dat mensch zelf gezegd, die sprak er ook al van. Maar waar moet ik dan van leven met mijne kinderen ? Ik heb, Goddank ! mijn brood, maar gij ziet toch zelf wel, dat ik niet in een positie ben om kamers voor niets te verhuren !

Brusel begreep dat hij een verkeerde snaar had aangeraakt ; hij betuigde dan ook alles volmaakt goed in te zien en deed zijn best de schraapzuchtige huisvrouw tot bedaren te brengen.

(Wordt voortgezet.)